

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 29. mal. serpana 1887.

List 30.

Zakaj je Bog dal ženi bistrournost?

Hudobna ženska, kakor je bila n. pr. Jezabela, svojo zmožnost v to obrača, da moža prekani in v hudo zapeljuje. Ahab kralj se je bil namreč polakomnil na Nabotovograd in je prigovarjal Nabotu, rekoč: „Daj mi svoj vinograd; dam ti zanj boljšega, ali pa denarjev, kolikor je vreden.“ Toda Nabot se je bal prelomiti Mozesovo zapoved, ki je prepovedovala prodajati dedšino očetov. To je Ahaba tako razkačilo, da se ves serdit verne domú, z zobmi škriplje, verže se na posteljo, obraz oberne potuhnjen v steno in nič noče jesti.

Jezabela, njegova žena, močno zmožna oseba, je imela lepo priliko moža potolažiti in umiriti, kar bi se ji bilo gotovo tudi dobro izšlo, ako bi bila svojo zgovornost prav obrnila. Pa kaj stori ostudna pošast?

Mólči, mólči; le vstani, jej in daj si mir, ti bom že jaz pridobila Nabotov vert. Tako je govorila, gre in najme dvé krivi priči, ki ste pričale po krivem, da je Nabot Bogá in kralja klet. Taki pa so smerti zapadli. Toraj ukaže Nabota k smerti obsoditi in kamnjati.

To sem tukaj postavil, da vsakteri vidi, koliko premore pri možu hudobna žena, v kako strašne pregrehe ga zna zapeljati! Hočem pa z drugo, novo dogodbo pokazati, koliko pa premore dobra žena dobrega storiti pri svojem možu s svojo bistrournostjo, ako jo pametno obrača.

Med drugimi zanimivimi in ginljivimi dogodki pripoveduje misijonar Poiznel tudi to-le.

V neki vasi na Koreji proti severu naletel sem na neko prav bistrournno žensko, ki je svojega moža po prav čudni in duhoviti poti do mene privedla. Ker jo je bila sveta milost ginila in se je po vsaki ceni hotela pokristjaniti, se je več mesecev morala boriti z nevoljo svojega moža. Ko se je bil povernil z nekega popotovanja, razodela mu je kar jasno svoj odločeni sklep, namreč, da hoče k sv. veri pristopiti. Ker ji mož ni dosti oporekal, segla je še korak dalje in sklenila tudi njega za Jezusa Kristusa pridobiti. V to izmislila si je naslednjo bistrournnost. Če tudi je znala knjige dobro brati, nagovorila je vendar svojega soproga s katekizmom v roki tako-le:

„Če hočem biti kerščena, moram se to-le knjigo naučiti; to pa za žensko ni lahko. Mislim, ko bi mi jo ti bral, da bi imela manj težav iz tvojih ust se naučiti.“

Moža je premagala ta prijaznost; naj je že videl to zanjko, ali ne: zašel je vanjo, pa v svojo srečo. Kratko rečeno: bral je; resnica pa si je napravila pot tudi v to serce, kateremu se odkritoserčnost ni pogrešala. Mož se je udal svoji učenki, ki je najpervo še veliko bolj goreče molila in ga slednjič poskusila kar naravnost v dobro spodbuditi. Kratko, obljubila sta si oba, enega in istega dne k misijonarju iti in to sta tudi storila. Kakor sem zvedel, živita oba zdaj v nedolžnosti sv. kersta.

Ali je treba še kaj več; da se jasno pokaže, kako lepo in blagodušno more umna in modra ženska vplivati na svojega moža, da napake zapusti in se spreoberne?

Žene, nikar tedaj ne révsajte in ostrega jezika ne brusite nad možmi, ako so terde volje in brezbožni; posnemajte po svojih okoliščinah to pogansko ženo in morebiti se vam posreči, da tudi marsikteri izmed vas zapusti žganje, preklinvanje, tatvino ali druge zelo hude dela.

Da bode pa dogodba imela celoto, naj pristavimo pa še, kaj sta si Jezabela in Ahab zaslužila in pridobila s svojo pošastno hudobijo! Ahab se res po Nabotovi smerti polasti njegovega nograda; toda zdajci je prerok Elija pri durih in mu napové: „Tam, kjer so Nabotovo kri pesi lizali, bodo lizali tudi tvojo kri. Jezabelo bodo pa pesi žerli na jezrahelskem polji.“

Dvé leti potem je bil Ahab smertno ranjen pripeljan z vojske in kri iz rán je polivala njega in voz, in zvečer je umerl. Ko so voz zmivali v ribniku, so pesi njegovo kri lizali... Poznejši kralj Jehu se o neki priliki pelje v Jeruzalem. Gerda Jezabela nališpana pri oknu gleda, ko se kralj memo pelje; Jehu jo vidi in ukaže služabnikom, da naj jo z okna veržejo. Zid se je z njeno kervjo oškropil, konjske podkove so jo do konca sterile. Po jedi jo hočejo pokopati, pa razun čepine, rók in nóg ne najdejo nič, ker pesi so jo bili požerli. — Tako se mu godí, kdor po tujem vertu hrepení!

Prosta volja in spreobrnjeni učitelj.

(Konec.)

Učitelj protestant, o katerem smo zadnjikrat govorili v 18. številu, pravi dalje: Obupljivost, kakoršno sem marsikterem protestantu vidil na smertni postelji

dala priliko, da sem začel verovati na kraj očiščevanja po smrti, vice. (Prederzni protestantizem namreč ne veruje te verske resnice.) Mislil sem si: Bo-li človek v svojem slabostnem stanu kar naravnost prišel v nebesa? Temu nasproti govori beseda iz Božjih ust: Nič nečistega ne pojde v kraljestvo Božje. (Razod. 21, 27.) Bode-li pa v peklo obsojen človek, ki sicer ni čist, pa vender ni storil velicega greha? ... Ni se mi torej prileglo, ako je bil pri (protestantskih) pokopaliških govorih eden kar berž v nebesa povzdignjen, drugi pa že v peklu viden.

Od nekterih katoliških staršev so mi bili dani otroci v šolo s prošnjo, da naj jih učim katoliški katekizem. V to sem se podal, da sem ga tudi sam bolje razumel; toda skušati jih za protestanstvo pridobivati, kar se je od mene pričakovalo, v to nisem hotel privoliti.

V nekem shodu se je zavil govor na protestanško cerkveno petje. Pridigar iz O. imenoval je to petje zanikarno, ter da je sramota, ako ga katoličani slišijo. Pristavil sem jaz, da katoliško petje je lepše ...; nato je superintendent L. preslavljal papeža Gregorija, ki je toliko storil za petje, in pa samostane, katerim imamo mi (protestantje) zahvaliti, da se sv. pismo ni zgubilo, kakor se je tudi znanje prav mnogih zdravniških pomočkov le po njih ohranilo. Vse to me je nagibalo, da sem tu pa tam šel poslušat kako katoliško pridigo, ktera je vsaki pot name napravila neizbrisljiv vtis.

Tudi sem spazil, da protestantje imajo radi katoliške posle. Opraševal sem, zakaj to? in sem slišal odgovor: katoliški posli morajo hoditi k spovedi, — in mislil sem si: tedaj katoliška vera povišuje нравnost.

Kar se govori zoper neoženstvo katoliških duhovnov, sem cenil za netemeljito in prepričal sem tudi, da mnogi protestantje, kakor tudi jaz sam, imajo do njih veliko spoštovanje. Sej pravi tudi Kristus pri sv. Mateju: So deviški zaradi nebeškega kraljestva; — in sv. Pavel pravi: Želim, da bi vi bili kakor jaz (v neoženstvu). Vidil sem, da katoliška Cerkev nikogar ne sili v duhovski stan, neoženjeni duhoven pa je zmožen za veči darežljivosti v prid svojih sokristjanov, zlasti pri kužljivih boleznih; imel sem skušnjo, da se je marsikterokrat želelo, naj bi pridigarji svoj zakonski stan ohranili tako čisto in sveto, kakor katoliški mašniki ohranijo svoje neoženstvo.

Dalje pripoveduje, da je 9 lét ostal učitelj v G. v takem omahovanji, brez stalnega notranjega miru, pogreznil pa se je v to zmoto, da človek se zamore zveličati v vsakem kerščanskem verstvu (t. j., da je namreč le kerščen); vzel v tem času je v zakon katolikinja in se zavezal, da bo otroke dal katoliško odgojati; zgubil je zaradi tega službo in se preselil v Jüchen.

Bil je pa zašel, kakor sam piše, še globokeje v zmoto, ter je menil, da se človek v vsaki veri lahko zveliča, bodi si pogan, jud, turk ali kristjan; bil je tedaj indiferentist. Torej sam o sebi pravi: Tako globoko se zamore človek pogrezniti, ako se znajde zunaj prave od Kristusa ustanovljene cerkve! Poslednja leta ni več hodil v nobeno protestanško cerkev, pa tudi v druge ne.

Da pa ga je milost iskala, se vidi že iz tega, da se je zavezal otroke svoje katoliško odgojati. V tem stanu je dobil v roke spoznavanja sv. Avgušтина, katerega tudi protestantje čislajo. Tu sem bral, pravi, da je Avguštin obiskoval mnoge modrijanske učenike, pri katerih pa ni našel miru za svojo dušo; to je našel še le v katoliški Cerkvi.

Še druge reči in opravila katoliške Cerkve so ga zméraj bolj prepričevali, da tukaj je resnica. Resno

petje psalma „Miserere“ in „De profundis“ pri pogrebu ondodnega katol. župnika ga je močno pretreslo. Ravno tako je bil globoko ginjen, ko se pokojni škof Klemen Avgust za vso svétno srečo nič ni zmenil ter je zvest ostal svojim načelom. Med tem, pravi, je odraščal moj otrok, in kaj mu bom odgovoril, ako me bo prašal zaradi vere? Delil pa se je preteklo leto tudi zakrament sv. birmе. Nepozabljiva slovesnost, s kakoršno je bil škof sprejeman, kakor so prostori bili okinčevani in procesije od zunanjih krajev, ki so se med petjem pomikale v cerkev; navdušenje katoličanov me je tako močno pretresalo, da sem sklenil katoliško vero še bolj goreče spoznavati.

Ko pa se je bližal prevzvišeni trenutek, da je ogenj sv. Duha vse napolnoval, mi je bilo kakor bi slišal glas: Ali se hočeš še dalje muditi?

Vleklo me je zdaj moje notranje k enemu tukajšnjih katoliških duhovnov in odkril sem mu svojo dušno revščino. Vredni duhoven se je potrudil rešiti me vseh zmót in krivih navkov. In Bog ljubezni, ki noče, da bi se pogubil človek, ki se odkritoserčno trudi rešiti svoje dvome in se spreobrniti k pravi Cerkvi, je uslišal našo vsakdanjo molitev. Kmalom sem se terdno prepričal, da Lutrova cerkev, ki je od njegovih časov do zdaj razdjana v tisučero raznih vérstev, ne more biti tista cerkev, ktero je ustanovil Kristus; sej mora biti edina, sveta, apostoljska in katoliška. In ko je ta moja podlaga stala nepretresljiva, sem se prepričal, da ustno izročilo je stareje kakor sv. pismo, in ko je sv. pismo samo nerazumljivo, da mora ustno izročilo neogibno biti drugi vir za spoznanje sv. vere, sej brez ustnega izročila bi še sv. pisma ne imeli. In tako je zdaj zginjal en krivi nauk za drugim, ko sem nauke in lastne besede „reformaterjev“ (Lutrovih novovércev) in novjših protestantskih učenjakov primerjal z naukom katoliške Cerkve.

Tudi v katoliških šegah in obredih našel sem globok pomen. In ko se mi je pojasnoval katoliški rožni venec (roženkranec) in kako je sv. Dominik s to lahko molitvijo toliko krivovércev podučil in spreobrnil; tedaj sem zaklical: O kako lép, kako lép je rožni venec, kako bogata snovina za premišljevanje je v njem shranjena za neučenega, kakor tudi za učenega človeka!

Napervo sem obhajal kvaterni post s katoličani, in vidil sem, kako se s postom človek vadi v pokorščini, v ponižnosti in preziranji sveta; hodil sem ob nedeljah h katoliški božji službi in čutil sem se duhovno prerojenega.

Moje serce je bilo zdaj rešeno vsega dvoma, ter sem vesel in proste volje 13. svečana opravil katoliško veroizpovedanje. —

Iz tega popisovanja vidimo, s kolikim vojskovanjem je ubogi protestant dospel do resnice in kako veselo in hvaležno je najdeno sprejel; bodimo tudi mi veseli in hvaležni, ki jo že imamo in nam je ni treba še le iskati z velikim trudom; prizadevajmo pa si s toliko večim trudom jo tudi spolnovati, da nas nespolnovanje ne pogubi.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Preteklo nedeljo, 24. t. m., po veliki sv. maši je stoljni kapitelj z drugimi ljubljanskimi duhovni premilostnemu gospodu knezu škofu opravil navadno čestitanje za blagi god. Zahvaljevale za blage vošila so premilostni višji pastir med drugim tudi z zadovoljnostjo in hvaležnostjo omenili posebne ljubezni in vdanosti, s kakoršno so bili na obiskovanji sprejemani. Omenivši

težko butaro se vsem duhovnim in vernikom priporočajo v gorečo molitev.

Potem se je kapitelj šel pokloniti tudi premilgasp. Kerškemu knezoškofu Kahn-u, ki so bili na obiskani pri našem vzvišenem škofu. Od močno priljudnega in ponižnega Kerškega kn. škofa smo slišali o tej priliki, da je tudi tam gori veliko pomanjkanje duhovnov, toliko, da je 114 praznih mest.

Pri kosilu v nedeljo, h kateremu je bil povabljen stoljni kapitelj, proš dr. A. Jarc, naučni vodja kan. dr. Klofutar, so naš premil gosp. knez in škof v napitnici veselje razodeli, da imamo čast imeti med seboj višjega pastirja sosednje škofije, kar se že davno poprej ni zgodilo.

Sv. Jakoba dan ob 8. so premilgasp. knez in škof maševali v mestni farni cerkvi sv. Jakoba, — poprejšnji dan pa v špitalski cerkvi.

Iz Nevelj pri Kamniku. Ko so prevzvišeni gospod knez in škof zveršili 11. in 12. julija v Kamniku svoje apostoljsko delo, podali so se popoldne, 12. t. m., v Spodnji Tuhin birmovat. Ker jih je pot peljala preko Nevelj, sprejeli smo jih tudi tukaj dostojno. —

Postavili so osem mlajev, ki so pozdravljali višjega našega pastirja. Pri drugem slavlolu je bil napis:

„Nevljani Ti voščimo srečo in mir,
Pozdravljamo vdano Te, viši Pastir!“

Pričakoval je g. župnik z gosp. učiteljem, na čelu šolske mladine, vzvišenega gospoda škofa. Gosp. župnik nagovori vzvišenega gospoda knezo-škofa. Na to pozdravi v imenu Neveljske šolske mladine g. učiteljeva hčerka Stanislava gospoda knezo-škofa tako-le:

„Prevzvišeni knez in škof!“

V imenu Neveljskih učenk podam Vam ta šopek. Prosim, blagovolite ga milostno sprejeti!“ —

„Srečne smo me ovčice,
Da zremo Vaš obraz;
Vi vareh ste resnice —
Blagoslovite nas!“

Gospod knez in škof bili so vidno ginjeni nad pozdravom. Podeli vsem pričujočim sveti blagoslov in odpeljejo se dalje proti Tuhinju. Koncem Verhpolj pozdravljaj je gospoda knezo-škofa napis:

„Blagoslovi Bog našega škofa!“

Ohrani nam Bog preljubega višjega pastirja!

V Borštu, v teržaški okolici, je 12. t. m. Koperski glavar vit. Bosizijo č. g. A. Pavli - ju slovesno pripel zlati križ za zasluge, s katerim je ta vredni duhovni pastir odlikovan od presvitlega cesarja. Pričujoč je bil prečast. gosp. dekan J. Jan z mnogimi družimi duhovni in deželskimi gospodi. To se je godilo v lepem šotoru po sv. maši. Proti koncu kosila so nenadoma milostni gospod škof dr. Glavina, spremljani od preč. gosp. prošta dr. Šusta, razveselili pričujoče, ko so prišli posilavljencu čestitat. Bilo je pričujočih še veliko družih odličnih gospodov od blizo in od daleč. — To med drugim kaže, kako hvaležni so Slovenci presvitlemu cesarju, kadar kacega poštenjaka izmed njih počasti. Bog živi verlega gosp. Pavli-ja!

Iz Sarajeva, 25. jul. Prečastni gospod! Zvonovi so nas vse neizrečeno razveselili. Ko so se pripeljali, pred cerkvijo na odrih lepo posadli, niso se ljudje dosta nagledati mogli. Po celem Sarajevu se je govorilo le o zvonovih za novo katoliško cerkev.

Posvetiti smo zvonove hoteli, kar mogoče naj bolj slovesno. Gg. Vancaš in Springer, ravnatelj zidave, sta oskerbela odre, vojniško muziko in mnogo zelenila, da se je prostor pred cerkvijo okinčal. Ker smo morali čakati na tesarja iz Ljubljane, izurjenega obešati zvo-

novce, odložili smo posvečevanje na praznik sv. Elija, patrona kraljestva Bosanskega.

Škoda, da je presvetli Nadbiskup tako daleč na potovanju in na takih krajih, da Mu še vesele novice poročiti nismo mogli; gotovo bo Njemu posebno žal, da ni mogel zvonov posvetiti. Mesto Njega jih je posvetil preč. kanonik Jagatić, kterega je Presvitli za to pooblastil. Vsi duhovni smo mu azistirali.

Najprej je glasba svirala, zatim je preč. g. Jagatić mnogobrojno zbranemu narodu prelepo govoril o zvonovih in o obredih posvete. Očito se je zahvalil vernim kranjskim Slovincem za prekrasni dar in prav posebno presvetlemu knez biskupu Ljubljanskemu. Po govoru svirala je zopet glasba in posvetili so se zvonovi. Katoličani Sarajevski so se vsi brez iznimke neizmerno veselili.

Komaj smo čakali, da se zvonovi lepo obsesijo, ker smo želeli čuti glasove njihove. Prošle sobote ob 7ih zvečer zazvonili so pervikrat in to tako milo doneče in skladno, da je marsikdo veselja zaplakal. Ljudje so po ulicah postajali, iz hiš na ulice hiteli, samo da bolje slišijo. Vsi so enoglasno govorili, da je zvonjenje izredno, neobičajno lepo in veličanstveno. —

Daj Oče nebeški, da pride čas, ko bodo naši zvonovi vse Sarajevce k službi Božji vabili! —

Konečno poterjujem, da sem prejel kot stipendia missarum 112 gld. 40 kr. Lepa hvala.

Circa applicationem secundae Missae. In dioecesi Vivariensi pia quaedam sodalitas existit trecentorum presbyterorum nuncupata, a S. Sede approbata et spiritualibus favoribus aucta. Juxta hujus sodalitatis statuta omnes, qui ei nomen dedere, tenentur tamquam ex justitia unam missam celebrare pro singulis confratribus defunctis.

Porro sunt quidam associati, qui se liberant ab hac obligatione per alteram missam dominica die binatione celebratam; pro qua in jure prohibetur stipendium accipere.

Item sunt quidam Parochi curam animarum habentes, qui, si propter legitimum impedimentum missam non potuerint celebrare die in quo applicanda erat pro populo, se eximunt ab hoc onere per alteram missam insequenti dominica celebratam; ita ut in hac dominica bis celebrent pro populo, quod etiam disciplinae S. C. contrarium videtur.

Postulatur hinc ab Episcopo, utrum servari possit hujusmodi consuetudo.

* * *

Ex una parte videtur haec consuetudo sustineri non posse. Ex constitutione enim Benedicti XIV Cum semper oblatas et ex praxi constanti S. C. C. patet tam parochos quam clericos non posse eleemosynam pro secunda missa neque directe neque indirecte accipere, uti in pluribus decisionibus videre est, praesertim in Treviren. 29 aprilis 1871, in Nanceynen., Tullien. et Nemausien. 14 septembris 1878 etc., in quibus constanter clausula adjicitur „firma semper manente prohibitione accipiendi stipendium pro secunda missa.“ Quapropter in secunda binationis missa satisfieri nequeunt obligationibus ex justitia, uti sunt missae ex manualibus stipendiis, et onera beneficiorum ac capellaniarum. Lehmkühl, Theol. moralis, p. II l. 1 tr. IV § 2 n. 216. Et id ut puodlibet mercimonium aut avaritia a rebus sacris removeatur.

Jam vero sacerdotes adscripti ad congregationem trecentorum presbyterorum se liberando per missam binationis ab obligatione ex justitia suscepta, quasi stipendium pro secunda missa accipere videntur.

Quo vero ad Parochos res adhuc gravior est: quandoquidem ipsi ratione parochialis beneficii tenentur pro

grege sibi commissio sacrificium divinae justitiae offerre ex citata Benedictina Constitutione et ex Tridentino Sess. 23 cap. de reform. Missa proinde, quam diebus festis pro populo celebrare tenentur, non gratuita, sed redditibus beneficii remuneratione donata consideranda est; ac propterea in die binationis eam transferre et applicare haud licet.

Accedit quod Parochus, qui die festo non potuerit ne quidem per alium missam pro populo celebrare et applicare, debet non sequenti die dominica, sed quamprimum poterit hujusmodi obligationi satisfacere, uti eruitur ex responsione S. C. die 14 decembris 1872 tenoris sequentis: „Parochum die festo a sua paroecia legitime absentem, satisfacere suae obligationi missam applicando pro populo suo in loco ubi degit, dummodo ad necessariam populi commoditatem alius sacerdos in ecclesia parochiali celebret, et verbum Dei explicet. Parochum vero utcumque legitime impeditum ne missam celebret, teneri eam die festo per alium celebrari et applicari facere pro populo in ecclesia parochiali: quod si ita factum non fuerit, quamprimum poterit missam pro populo applicare debere.“ Apud Lucidi vol. 1 pag. 461 nov. edit.

* * *

Ex altera vero parte relate ad applicationem secundae missae pro confratre defuncto praxis S. C. favere videtur. Etenim in citata causa Nanceynen., Tullien. et Nemausien. 14 sept. 1878 per summaria precum acta, quum S. Congregationi propositus fuisset casus similis; an scilicet missa binationis offerri possit pro defunctis confratribus, responsum habitum est: Licere.

Et merito quidem; nam cum in casu agatur de mutua tantummodo officiorum vicissitudine inter sodales motivo charitatis orta, nullum quaestus aut avaritiae periculum vel populi scandalum hoc pium opus secum ferre videtur. Praesertim quia confratres praeter mutuum spirituale emolumentum, aliud ex suo opere temporale lucrum haud percipiunt.

Ad parochos vero quod attinet, allata ex adverso S. C. resolutio non vetat absolute, quominus missa pro populo ad diem festum sequentem transferatur, sed tantummodo monet, ut Parochus, qui nec per alium potuit die festo missam litare, eam quamcitius applicet. Unde parcendum ipsis videtur si infra hebdomadam manuales missas celebrent ad satisfaciendum fidelium desiderium suffragia poscentium, vel divinam misericordiam deprecantium; maxime si id vergeret ad sublevandam ipsorum necessitatem in hisce temporum angustiis. Et revera nullo prorsus dispendio gravarentur Parochi, si missam, quam omiserint, transferrent in diem festum subsequentem in quo binant.

Sint itaque

DUBIA.

I. An sacerdos qui ex statutis sodalitatibus cui nomen dedit, tenetur missam celebrare pro sodali defuncto, possit ad satisfaciendum huic oneri secundam missam in die binationis applicare in casu.

II. An parochus, qui non potuit celebrare missam die in quo legenda erat pro populo, possit ad satisfaciendum huic oneri secundam missam in subsequenti festo ex binatione celebrandam applicare in casu.

Quibus S. Congregatio eadem die 5 martii 1887 respondit:

Ad I-Affirmative.

Ad II-Negative, et consulendum SSmo pro absolutione quoad praeteritum, et communicentur Episcopo decreta hujus S. Congregationis diei 14 decembris 1872. (Ephemeris Parochorum.)

Čudovita dogodba iz Cangas-a na Španjskem.

Kar bomo zdaj povedali, je dogodba, ktere priča je eno celo prebivalstvo in ki je dognana z učenostnimi spričevali, z materijalnimi in moralnimi poskušnjami, in s katero so se pečali premnogi španjolski časniki.

V Cangas u je l. 1879 zbolela prav pobožna mladenčica Balbina Zabala, hči g. Iguacija, ki je imeniten gospod tistega kraja. Precej v začetku je bolezen pokazala prav hudo lastnijo. Želodec je jedi pahal iz sebe; natorne opravila so nehale; oslabiljena je bila tako, da besede ni mogla spregovoriti. Mnogo kervi je sem ter tje buškala iz usti. Sploh, zdravniki so mislili, da njeno življenje je pri kraju, in nobeden ni pričakoval drugega kakor smerti.

Minul pa je mesec, dva, trije meseci, šest, osem mescev, in ubožca bolna neprigibna v svoji postelji je dosegla spomlad leta 1880.

Pa tudi tu ni bilo pri koncu življenje té prepo-terpežljive deklice, ki je med nad naj bridkejšimi bolečinami bila skoro v vednih medlévich, vživala pa je le po redkem kake kaplje s šampanjcem zmešane vode.

Preteklo je tako sedem lét. K starim bolečinam se je pridružila še rana na persih. Da more kaka stvar živeti v takem stanju, se je zdelo nemogoče. Imeniten zdravnik iz kompostelske šole jo je obiskal in ostermel, ker ni mogel razumeti tega, kar je imenoval prikazen (fenomeno). Tako tudi drugi. Balbina je dospela v takem stanju do mesca junija letošnjega leta.

Nekaj dni pred godom sv. Antona (13. jun.) je bila Balbina spovedana in obhajana. Duhoven je željo razodel, naj bi njen oče kupil postavo (kip) Jezusovega presv. Serca, in jo daroval farni cerkvi. Podoba je bila kupljena, pa Balbina jo je hotla viditi, predno bi bila nesena v farno hišo.

Ko je bila podoba postavljena k postelji, se bolna začne ihtiti in goste solze prelivati, potem omedlí. Ker se je ta pot omedlevica čeznavadno zdaljšala, so vsi mislili, da je prišel poslednji trenutek za-njo; pričujoči zdravnik pa je terdil, da je žilica vedno bila.

Neprevidoma Balbina zakričí, odpre oči in glasno praša: Kdo se me je dotaknil? Moj Bog, zdrava sem!

In ozdravljena je bila v resnici, ker med ster-menjem okrog stoječih je vstala iz postelje, storila nekatere stopinje, šla in pokleknila pred stolom štatue Jezusovega presv. Serca.

Slovez čudovite dogodbe se je razširil, zdravniki so stermeli, ljudstvo v Cangas-u je v množicah vrelo v hišo gospodičine Balbine Zabale.

Ti dogodki so spričani od ducatov imenitnih oseb, od stotin ženskih in moških iz ljudstva, in časniki v Madridu so obširno obravnavali to dogodbo.

„Eco“ je posnel to ozdravljenje iz prav dolge obravnave, ki jo je prinesel „Pensiamento Gullego,“ in naš posnetek je še dalje nekaj malo obkrajšan.

Hrepenenje.

Ozira okó se zaupno v višavo,
Nad zvezde mi gori rad duh bi se vspél,
Presrečni duhovi, kjer vživajo slavo,
Ko blažene Stvarnik jih k sebi je vzel! —

Oko omedleva po večni mi slavi,
Sercé hrepení mi v preblaženi kraj,
Kjer srečni duhovi so v rajski bliščavi,
Kjer večno napaja nebeški jih slaj!

Iz tužnega dola v nebo se oziram.
Saj tukaj ni sreče, le tam jo dobim;
Zatorej pogled svoj v nebesa upiram,
Tje gori kdaj priti po tem hrepenim!

Kot Mojzes v deželo obljubljeno gledam,
In upam, da Stvarnik mi jo podeli;
Zaupam, moj Jezus, jaz Tvojim besedam:
„Kdor k meni če priti naj mene sledi!“

Nebesa, domovje, dežela presrečna,
Za-té se bom trudil iz celih moči;
Tam rádot neskončna, tam slava je večna,
Tam Stvarnika zrejo presrečne oči!

Bivati tam v družbi Device Marije,
Kjer množica zvoljenih se veselí;
Nebeške poslušati tam harmonije —
Sercé, o kakó, mi po tem hrepení! —

Za málo terpljenje sedanjega časa
V nebesih tam slavo neskončno dobiš,
Deležen boš tam kdaj nebeškega krása,
Če tukaj pravično, pobožno živiš.

Pokazal bo Stvarnik deželo ti novo,
Kjer večni so dnovi, kjer več ni noči,
Če tukaj spolnuješ zapoved Njegovo,
Če tukaj ga ljubiš iz celih moči.

Če tukaj usmiliš se svojega brata,
Mu lajšaš težavo, zatiraš britkost;
Podelil bo Stvarnik nebesa ti zlata.
Kjer večno užival boš rajsko sladkost.

Če dobro tù delaš, a greh pa preziraš,
Zaupati smem, da boš srečen kedaj;
Pregreham če skerbno zmir vrata zapiraš:
Gotovo tam čaka presladki te raj! —

Nebesa, dežela, domovje presrečno,
Za-té se bom trudil iz celih moči;
Kakó hrepenim, da bi zerle tam večno
Kdaj Stvarnika ljubega srečne oči! I. Z.

Razgled po svetu.

Mladolaška samovoljnost. Zbornica mladolaška je zaterla cerkvene desetine, starašinska zbornica je temu priterdila in kralj podpisal. Cerkev, katero zadeva ta starodavna cerkvena pravica, še prašana ni bila. Malo prej kot je Humbert to podpisal, je beneški kardinal povzdignil glas in prosil kralja, da pri tako važni stari pravici naj poskerbí za dovoljenje papeževo, kateri ima oblast med postavnimi mejami deržavi želje spolniti in stvar storiti postavno.

Kardinal tedaj je z vso priserčnostjo prosil kralja, da naj ne potrdi te postave zoper postavne in svete pravice sv. Cerkve. Humbert pa je odgovoril z depešo, ki so jo zdaj razglasili laški framašoni in ki se glasi: „Ko sem prejel pismo Vaše uzoritosti, sem bil že podpisal postavo. Vem, da sem spolnil eno svojih dolžnost (?). Gotovo smem klicati sodbo Božjo, Cerkve in družbinstva. Želim, da bi mogel Vam o drugi priložnosti pokazati svoje posebno spoštovanje in ljubezen.“

Katoliško časništvo tega bahaškega in pošastnega naznanila v začetku ni moglo še verjeti ne, in prinašalo ga je med prašaji in klicaji, ko Humbert hoče biti vitez

svoje lastne „dolžnosti“ proti brezorožnemu škofu, ki se je le s ponižno prošnjo obrnil do kralja. Liberalno časništvo pa, ki je do zvezd povzdigovalo ta odgovor, je s tem dosti očitno pokazalo, da se je res tako zgodilo. „Eco,“ ki to obširniše naznanjuje, dela dalje nekatere opombe k temu, da je naznanilo resnično. Res je! da kralj poterjuje, posvečuje novo žaljivo postavo zoper Cerkev, koja je v ravno sedanjem prekucijskem času naj terdnejša podpornja monarhij in meddružbinskega reda.

Res! kraljevi podpis daje zdaj djansko veljavo očitni krivici, novemu ropu. Ali svoj dan zbornica z ravno tako logiko zamore predložiti za podpis postavo, tako-le osnovano: Osebna lastnina je odpravljena. Če tudi so meščani v posesti hiš, poslopji, denara... nič ne dé, če je tudi vse zagotovljeno. Vse se bo med nami razdelilo, sedanjim lastnikom pa bomo mi, členi framašonski, dali pokojniničo do smerti. — Bi-li bila vseh taka postava?

Bi-li hotel kralj Humbert reči. Vem, da sem spolnil eno svojih dolžnost?... Omenjeni časnik nadalje pojasnuje nezmisel, ki je v tem, da se sklicuje na sodbo Božjo. Cerkve in družbinstva.

Meklenburg. Avgšburški „Sendbote“ piše 10. t. m.: Protestanški vojvod Pavel Meklenburški se je vernil v naročje katoliške cerkve. Vojvod Pavel ima v zakonu katoliško avstrijsko princesinjo Windischgrätzovo in je na svojem štajerskem posestvu nevarno zbolel za legarjem (je med tem ozdravel). Vojvod Pavel je naj starši brat vladajočega velikega vojvoda in je v 35. letu svojih dni.

Virtemberg. Dedni grof Fridr. pl. Waldburg-Wolfegg-Waldsee se je odpovedal dedišni svojih očetov. Pristopil bode v Bleyenbeck-u na Holanškem v red oo. jezuitov.

V Münster-u je ustanovljen nov kolegij „Africanum“ za bogoslovce, kateri se želé posvetiti katol. misijonu v Afriki. Pričet je vstav s tremi mladenči. Naprava je podružnica misijonskega vstava o. Amrhein-a v Reichenbach-u na Bavarskem.

Iz Čan-Tong-a. (Ginljivo spreobrnjenje nekega Kitajca.) Prečast. o. Anzelm, frančiskanski misijonar, piše naslednje:

Pred enim mescem bival sem v majhni kerščanski občini. Ko sem sv. misijon bil že skoro dokončal, pokliče me katehet sosednjega kraja neko jutro k poganu, ki je bil v smertni nevarnosti in je neprestano po meni hrepenel.

V naglici pripravim vse, kar je potrebno za sv. kerst in podam se na pot.

Kako veliko je bilo moje začudenje, ko sem v osebi bolnika spoznal pogana, ki mi je dve leti prej prinesel denar za dve maši in me prosil, da naj jih opravi za dušni mir enega njegovih tovaršev, ki je umerl kot kristjan, pa brez sv. zakramentov. Jaz, žal mi, nisem mogel o pravem času priti do tega, da bi mu ji bil daroval.

Spominjam se še dobro, ko mi je bil za maši denar prinesel, da sem mu rekel: Veš li, da si ti čuden pogan; ti dajaš denar v to, da bi se opravljale molitve za kristjana?

„Prosim Vas, oče, ne odrecite mi te dobrote: upam, da bo Bog tudi meni podelil milost, enkrat h kerščanski veri pristopiti.“

Ta pogan tedaj — me je poklical na smertno posteljo. Ko sem mu razložil milosti sv. kersta in ga v kratkem podučil v poglobitnejših skrivnostih, rekel mi je: „Moj oče, jaz umevam vse in verujem vse, kar uči sv. kerščanska vera.“

Bil bi moral že davno postati kristjan, kajti že davno vém, da je vaša vera edino prava; prav hudobno je bilo to od mene, da sem do tega trenutka čakal.“

Ker je bil bolnik tako pripravljen in voljen, sem ga kerstil. Koča bila je polna novospreobrnjenec.

Dva dni potem hotel je vstati, in ker so mu zaradi njegovega negotovega zdravlja branili, je rekel: „Ne veste li, da sta naš Gospod in njegova Mati ravno v mojo kočo stopila, iz namena povabiti me, da naj jima sledim? Pomagajte mi toraj hitro vstati in moje najboljše obleke obleči, in peljite me v moje stanovanje. (Ker ga je bolezen pri njegovem sosedu napada, položili so ga ondi v posteljo, in je ondi tudi do te ure ostal.)

Kristjani, ki so mu stregli, mu prošnje niso mogli odreči, in ko so ga oblekli, so ga nesli v njegovo hišo; komaj je bil v svojem stanovanju, je umerl klicaje: „O Jezus, Marija!!!“

Taka znamenja božje milosti so pravo tolažilo za serce ubogega misijonarja, pričajo pa tudi, da dobrotljivi Bog nikomur nič dolžan ne ostane.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vaplošnji namen so za mesec avgust (veliki serpan) priporočeni v molitev

Gospodarji in posli.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. očeta papeža.)

Pisano je: „V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh“; in na drugem kraji: Kdor ne dela, naj tudi ne jé.

Po tem takem tedaj je prav za prav vsak človek delavec, t. j. vsakdo se mora s trudom in delom živiti; in dokler so bile razmere na zemlji še bolj prvotne in priproste, je tudi vsak zemljan bil delavec v pravem pomenu besede. Vsakdo skrbel za-se in za svoje moral je delati z rokami ter v potu svojega obraza; po verhu pa je znabiti oskerboval tudi skupna dela za svoje someščane, t. j. opravljal je kako javno službo ali prijel je za orožje proti sovražniku v brambo dežele in ljudstva.

A tako ni moglo vedno ostati. Ker so se ljudje namnožili, morale so tudi razmere prihajati umetneje in bolj zamotane. Da bi različnim zahtevam ložej zadoštovali, razdelili so se zemeljski prebivalci v razne stanove, vojaške in vradnike, učitelje, rokodelce in poljedelce, — vojaški stan, učiteljski stan, rokodelski in kmečki stan. Dalje, kjer koli se v povzdigo rokodelstva ali kmetovalstva velika posest, sredstva in znanje družijo v rokah nekterih, ondi vidimo posebno v novejšem času v nasprotju s temi nekterimi gospodarji, vendar pa v njihovi službi, poseben, delavski stan. Imenuje se tako ne zbog tega, kakor da bi drugi stanovi ne delali, ampak zato, ker je delo v naj istinitejšem pomenu besede, terdo, mučno, telesno delo, glavni pogoj njegovega življenja. V tem smislu in posebno v tem neizmernem številu kakor dandanes je delavski stan čisto nova prikazen; in ta se še nič kaj ne razume z družbo, ta pa z njim ne. Tu, v delavskem stanu, vlada silna revščina, revščina rodila je nezadovoljnost, in ta kopiči črne oblake nad človeštvom s strahom in trepetom vprašujočim: Kaj bode iz tega? Od kod pomoč?

To je socialno (meddružbinsko) vprašanje.

Kaj pa ima s tem vprašanjem molitveno apostoljstvo in „Danica“ opraviti? Jako veliko. Pervič je sploh vse preveč posvetno mišljenje pripeljalo do tega vprašanja; posebno naš čas zadevajo očitajoče besede apo-

steljnove (Jak. 4. 2, 3.): Poželite in ne dobite; ubijate in ste nevošljivi, in ne morete doseči; se pravdate in bojujete, in nimate, zato ker ne prosite. Prosite in ne prejmete, zato ker slabo prosite, da bi v svojem poželjenji napravili.

Te zadeve Serca Jezusovega, in sicer vse, pa obsega v sebi socialno vprašanje, seveda v istinitejšem, plemenitejem pomenu, kakor samo časna sreča, če tudi še tako številnega delavskega stanu. Vprašanje namreč: Kako se more cela človeška družba časno in večno rešiti in osrečiti? V tem pomenu je socialno vprašanje vprašanje Serca Jezusovega. Da bi doveršil delo te rešitve, je prišel iz neba na zemljo; in vsak del te naloge mu je na serci, pred vsem tudi sedanje socialno vprašanje, delavsko vprašanje.

Potem je to vprašanje vprašanje serca, t. j. podivjačenje serc ga je povzročilo, in poplemenitenje serc ga bode stalno rešilo.

Od kod vendar vojska in prepir med vami? ne li zbog vaših poželjenj v vaših udih? (Jak. 4. 1.), se nam nehoté vsiluje vprašanje, ko vidimo, kako si gospodarji in posli v marsičem kakor dva sovražna tabora nasprotujejo. Proč s krivico, in mir bode! Ta preveč zahteva, oni premalo daje.

Premalo daje gospodar, ako misli, da je že svojo dolžnost storil, če delavcu toliko plačuje, da se pri življenji ohrani. Delavec namreč, ki mu svoje moči posvečuje, je človek in ta človek zahteva po vsi pravici, da se mu za njegovo delo ne le samo toliko daje, da se mu moči ohranijo, ampak ravno zato, ker je človeška moč in delavnost, se mora poplačati toliko, da more živeti, kakor se človeku spodobi; da more toraj svojo družino živiti ter se s pridnostjo in varčnostjo na višjo stopnjo vzpeti. To tirja delavec po pravici, in ako se mu ta pravica vedno krati, tedaj se, žali, zgodi da si jo hoče sam siloma poiskati. — Gotovo pa tudi delavec preveč tirja, ako zahteva, da se dobiček v enakih delih njemu in gospodarju razdeli. Trud in stroški niso jednaki, tedaj bi bilo krivično, ko bi bil dobiček enak. Ni namreč vse delo rók. Kdor izdelava načrt dela, kdor da potreben denar, kdor težavno vodstvo prevzame, kdor se sreči ali nesreči izpostavlja i. t. d., tisti mora imeti tudi večje plačilo. To nas uči naša pamet in tako je tudi vedno bilo. Pri vseh početjih so voditelji, če se je delo posrečilo, več časti in slave želi ter vsacega plačila več dobivali, kot navadni delavci.

(Konec prih.)

Posebni nameni za mesec avgust (veliki serpan.)

1. *Okovi sv. Petra ap.* Ta in vsak dan v mesecu vse naznanjene, pa ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Povišanje sv. Stola; nesrečen duhoven; redovni zbor; bolna mati.

2. *S. Alfons L.* Red presv. Odrešenika; nevarno oboleli; težavne zadeve.

3. *S. Gamaliel.* Razsvitljenje v vradovanju; vstanova društva sv. Jožefa; povzdiga čednosti po deželi.

4. *S. Dominik.* Red sv. Dominika; katoliško gibanje na Českem; izgnanci po Sibiriji; mladina med počitnicami; jetniki.

5. *S. Marija D. Snež.* „Duhovni in obhajanci;“ več občin v brezbožni nevarnosti; odraščeni in nekerščeni otroci kerščanskih družin.

6. *Spremenjenje Kristusovo.* Serčnost v delu za večno veselje; terpeči misijonarji v Aziji; več blaznih, gluhonemih, slepih.

(Dalje naal.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna sem prav hudo, in vsa zdravila, kar sem jih vžila, mi ne pomagajo nič. Oslabela sem tako močno, da se več gibati ne morem. Meso je vse zginilo z mene in ni ostalo družega kot kost in koža. Kašelj me žene noč in dan in slabosti me obhajajo težke. Štara sem 28 lét in mati 2 otrok. Umreti se ne branim, če je tako volja božja, vendar bi rada še en čas živela zavoljo otrok. Ker pa vem, da mi zdravila več ne morejo pomagati, se obernem tje, kjer se pomoč vedno zadobiva: k „Naši Materi Mariji, Kraljici Jezusovega Serca,“ saj je ona „Zdravje bolnikov.“ Prosim vse brate in sestre, naj molijo, da se ozdravim, če bi bila volja božja. Obljubim naprej uslišano prošnjo razglasiti v „Danici“ s podpisanim imenom. — Hudo bolna za pomoč.

Listek za raznoterosti.

Vabilo. Razstava cerkvenih paramentov in oprav, ki jih bode bratovščina presv. Rešnj. Telesa v Ljubljani letos razdelila potrebnim cerkvam naše škofije, bo 5., 6. in 7. prihodnjega mesca avgusta v navadnih sobanah uršulinskega samostana. Odperta bo od 8—12 dopoldne in od 3—6 popoldne. Udje in dobrotniki bratovščine se s tem vljudno vabijo k razstavi.

Vodstvo bratovščine
presv. Rešnjega Telesa.

Iz Ljubljane. Slavnostno himno zlatomašniku sv. Očetu Leonu XIII je uglasbil gosp. Ign. Hladnik in se bo precej dobivala v kat. bukv. po 30 kr. Tisk Blaznikov. Nadjati se je, da bo delce prav drago občinstvu. Prihodki za štud. kuh.

Iz dijaške kuhinje o primanjkanji prostora za danes samo toliko: Naj nikar uovi ne pritiskajo, ker še dose-danjih mnogi utegnejo sferčati, kakor kaže. Obnašanje na počitnicah je važna zadeva. S koncem julija je kuh. leto popolno sklenjeno; poštevni nasledujejo.

† V Sameboru je 18. t. m. po noči za mertvodom umerl čast. gosp. Matija Šulej, župnik v pokoju, star 72 lét. R. I. P.

Šolsko. Gimnazija v Pazinu je imela letos dijakov 102, po veri samih katoličanov; sicer Italijanov 56, Hrvatov 28, Slovencev 11, Nemcev 7. — Na ondotni pripravnici je delalo maturo 8 Slovencev, 4 Hrvatje, 4 Italijani.

Otroci, ne obešajte se na vozove! „Soča“ piše, kako je 9letna deklica prišla nesrečno pod kolo. Voznik je z voli peljal slamo in je imel k prvemu vozu pritaknjen še drugi voz, na ktereга oje se je deklica obešala in tako nesrečno zderznila pod voz, da ji je lo kolo čez vrat in je precej mrtva obležala. Bog se smili dušice ubozega otroka! Otroci pa se varite tiste upake, ko tako radi za vozovi dirjate, se zaganjate

na sóro, na lojternike itd., s čimur se lahko zgodi naj večja nesreča.

Pri kopanju si lahko smert nakoplješ! Silo pogosto se sliši, da je pri kopanju kdo utonil. Kako žalostna in strašna je taka neprevidena smert! — V Soči je une dni 16letni deček pral perje za posteljo z drugim dečkom vred. Poslednji gre opoldne domú po kosilo, in ko se verne s kosilom, najde družega obleko na bregu, fanta pa nikjer ni, — še le zvečer so ga izlekli v Stračičah mertvega iz vode; revež se je bil šel kopat in je utonil. Naj bi nobeden ne pozabil v smertni nevarnosti popolnega kesanja obuditi.

Z Guče gore nam je poslal eden naših bivših bosanskih dijakov, Ivan Krajnović, spričalo, ki ga je dobil ob koncu letošnjega šolskega leta in naznanja, da zdaj pojde v noviciját. Iz 2. lat. razreda v Ljubljani je bil ondi sprejet v 4. lat. razred in je vender v Bosni izdelal prav izverstno, kakor kaže spričalo, ki utegne marsikomu biti zanimivo, da vidi, kaj se tam učijo v 4. lat. šoli in v kakem jeziku.

S v j e d o č b a.

Ive Krajnović učenik IV. razreda po propisanih predmeti u državnem franjevačkom sjemenišću u Gučjojgori, je dobio iz sliedećih predmeta ovaj red:

Čudoredje	pohvalno
Vjeronauk	odlično
Povjest otačbine	odlično
Geometrija	odlično
Račun (Algebra)	odlično
Latinska syntaxa	odlično
Kemija	odlično
Zemljopis	odlično
Hrvatska syntaxa	odlično
Pravopis	vrlo dobro
Iz svih predmeta I. reda s odlikom prvi (1 ^{vi} .)	

Prosti predmeti:

Deklamacije i risanje, tjelovježba i pjevanje:
Dovoljno.

U Gučjojgori dne 13. srpnja 1887.

Tako je, fra. Alojz Kulašević, učitelj.
Tako je, fra. Ignacija Strukić or. učitelj.
Tako je, fra. Angjeo Franjić or. učitelj
i glavni nadstojnik.

Tako je, fra. Anto Matković. Zamj. Gvard.

V Zagrebu je 24. t. m. milgsp. škof Gašparić 19 bogoslovcem podelil prezbiterat, to je, poslednje posvećenje za duhovski stan; nekteri premladi morajo še čakati. Eden teh novomašnikov, č. g. Matija Seigeršmid, bode prihodnjo nedeljo, 31. t. m., imel v Idriji novo mašo. Tudi v Zagrebski nadškofiji, kakor se sliši, je pomanjkanje duhovnov.

Sveta Ura, moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni božje, ali: Obiskovanje presv. Rešnjega Telesa in počesčevanje vselej neomadežane Device Marije, za vse dni v mescu. Spisal gosp. Janez Volčič poleg Alfonsa Ligvorija in pridjal mnogo družih molitev in pobožnost. V zalogi gosp. Gerberja. To knjigo priporoča zadosti prekornistna vsebina, imeni izvirnega pisatelja in predstavljavca, pa ta okoliščina, da je na svetlo prišel (ravnokar) že njen peti natis. Ako bi se mladina navadila po prvem sv. obhajilu prav pogosto sv. Rešnje Telo pobožno obiskovati, gotovo bi se jih dosti obvarovalo sedanji čas tako navadnih pregréh, ktere velik del sveta v Sodomo spreminjajo. Naj tudi ta lepa knjiga pomaga k ohranjenju naj lepši čednosti. Stane: v usnji vezana 90 kr.; z zlatim obrezkom 1 gld. 12 kr.; s pozlačenjem 1 gld. 50 kr.

Katoliški časniki po gostilnah. Dnevnik „Kölnische Volkszeitung“ je 14. t. m. prinesel malo knjižico kot prilogo, v kateri so poznamnjane gostilnice, restavracije in kavarne, po katerih se nahajajo katoliški časniki. S tem je mnogim ljudem, zlasti popotnim močno vstregel, ker pri mnogih lažiliberalnih gostilnah se katoliški časopisi ne nahajajo. Torej bi bilo dobro posnemati to šego omenjenega dnevnika, kateri je knjižico izdal zdaj že enajstič. Za izgled bodi omenjeno, da protestanški Berlin ima pri vsem tem 25 tacihi gostiš, kavan itd. (Kdo vé, če jih katoliški?). Dunaj ima toliko?) Kolin (Köln), kjer omenjeni dnevnik izhaja, jih ima celo 113. Tudi Frankobrod jih ima 9. Sedaj, ko se marsikaj na bolje obrača, se bo zaupljivo tudi to; vender prav veliko ne zaupamo, dokler saj polovica ljubljanskih gostilen, kavan in kerčem ne bo imela „Zg. Danice.“

Was eine Mutter ihr Kind am Sonntag lehren soll. Knjižica s 199 str. more materam, pesternam in drugim navdajati dobre misli, kako naj otročiče učijo kerščanski nauk in jim ob enem veselje delajo. Cena 74 kr.

Alfons M. von Liguori in seiner Mission. Bukvice za njegovo stoletnico. Spisal P. Gerhard Schepers. Prav dobra knjižica, ki ima zraven življenjopisa ob koncu tudi zapisnik vsih premnozih Liguorijevih bukev. Cena 62 kr.

† V Vitanji blizo Celja je v nedeljo-večer o 1/2 6 umerl č. g. župnik Jož. Bratanič. R. I. P.

Mauresa für Priester. Ausführliche Exercitienvorträge von P. Causette. Iz francoščine; I. in II. del, pretresljiva premišljanja. Cena 4 gld. 3 kr., vredno je napraviti si to delo, če tudi je nekoliko osoljeno.

Vse troje v katol. bukvarni.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. J. Volf, kapl. v Gornjem gradu, gre k sv. Stefanu pri Šmarjeti; č. g. Arm. Kapus, kapl. v Vitanju, pa v Slivnici pri Celju, in č. g. Jurij Šelih, novomašnik, pride na njegovo mesto v Vitanju.

V Kerški škofiji: Župnije so dobili čč. gg.: Jožef Laznik župnik v St. Peter v Kačjem dolu, Šim. Kališnik župnik v St. Martin pri Beljaku, Jožef Kubica faro Radetnje. Čast. g. Janez Ogriz pride za provizorja v Medgorje. Za kaplane gredó čč. gg.: Jožef Wagner v Tinje, Janez Harter v Wolfseberg, Kolarič v Černo in Anton Veližič v St. Peter na Peravi. — Umerl je umirovljeni župnik č. g. Janez Mayer. R. I. P.!

V Terzaško-Koparski škofiji: Č. g. J. Slapar, duh. pom. v Lanišću, je premeščen v Podgorje; č. g. A. Notar, kaplan iz Klanca v Plavje; č. g. M. Do-bravec, kaplan, s Podgorja v Klanec; č. g. Mohorič iz Drage v Brezovico; č. g. Steržinar iz Brezovice v Drago; č. g. Grašič z Gračišča v Pičan, in č. g. Kurelić iz Pičana v Zminj.

Dobrotni darovi.

Za študentsko kuhinjo: Iz Preserja 1 gld. — Neka dobrotna gospá 5 gld. — Čast. g. kaplan Fr. Mekinec 2 gld. — Neimenovan prijatelj in dobrotnik 5 gld. — Podporni steber dijaške kuhinje 12 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Zasp č. g. župnik Fr. Jereb 6 gld. — Antonija Miklavc 1 gld. — Čast. gosp. Anton

Keržič, nunski katehet v Ljubljani, 50 gld. — Čast. O. Izidor Normali, katehet v Rudolfovem, 7 gld. 21 kr. — Neim. 50 kr. — Č. g. Fr. Perpar, duh. pom. v Šmarjeti, 9 gld. — Č. g. J. Ažman, župnik na Dovjem, 40 gld. (po pomoti v poslednji Danici 10 gld.; 15 gld. za M. D. sprejel A. Z.) — Iz Blok 4 gld.

Za sv. Očeta: Iz Preserja 1 gld. — Rudniška fara po čast. gosp. župniku 20 gld. za vse skup, č. g. župnik za kelihe 2 gld.

Za uboge s točo poškodovane Dolenjce: Trata po č. g. župniku 7 gld. — Iz Zasp 10 gld. po č. g. župniku. — Fr. L. 2 gld. — Iz Preserja 1 gld. — Rudnik po č. g. 10 gld.

Za pogorelce v Ribnici: Rudnik po č. g. župniku 5 gld. — Fr. L. 2 gld. — Iz Preserja 1 gld.

Za pogorelce na Godešičah: Trata po č. g. župn. 5 gld.

Za Danski misijon: Z Rudnika po čast. g. župniku 5 gld. — Neimenovana 1 gld.

Za bratovščino N. lj. Gospé: Fr. L. 1 gld. — Č. g. Jan. Jarec, vik. v Libušinji, 3 gld. 40 kr.

Za zlato mašo sv. Očeta Leona XIII: Neka gospa 4 šmarne vel. tolarje, t. j., enega za-se, in za vsacega treh sinov enega.

Za Marijanišče: Z Dovjega po čast. g. župniku J. Ažmanu 20 gld.

Za Marijin dom: Fara na Dovjem 15 gld. za 30 srečk.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Fr. L. 7 gld. 20 kr. — † Marija Šušteršič 5 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Antonija Miklavc 1 gld.

Za srednji afrikanski misijon: Antonija Miklavc 1 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: Fr. L. 1 gld.

Za Tongking: Fr. L. 1 gld.

Za misijone v Kini, Japonu in Tonkinu: Fr. L. 1 gld.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: Fr. L. 1 gld. — Neimenovana 1 gld.

Za najpotrebniši misijone: R. Verbič 1 gld.

Blagim gospodom naročnikom. Nekteri naročniki še niso obnovili naročbe za drugo polovico tekočega leta. Prosimo, naj bi to storili, kateri še želijo imeti naš list. Spoštovani naročniki kolikor toliko pripomorejo s svojo naročnino tudi za dijaško kuhinjo. Ako bi „Danica“ imela toliko naročnikov, kakor marsikteri judovski časniki, bi lahko vsi ljubljanski dijaki in učenci imeli zadostne „porcije“ v ljudski kuhinji, in še bi „minister“ s terdnjaki in rumenjaki žvenketal po žepih! Lejte, koliko se stori za greh in za jude: zakaj bi se tudi nekaj več ne storilo za grah in za cmoke dijaške kuhinje?...

Dixi et (non) salvavi culinam meam?

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. K—r na Tr.: Opravičenje na Vaš pomislik prihodnjič. — G.: Lepa hvala! Vse prav pride.